

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce **SAMLUX , spol. s r.o.**
IČO: 25057391
se sídlem Tiskařská 599/12, Malešice, 108 00 Praha 10

zastoupen JUDr. Zdeňkem Weigem, advokátem
se sídlem Nad Zátíším 22, 142 00 Praha 4

proti
žalovanému **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
se sídlem Štěpánská 619/28, 110 00 Praha 1

o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádná ze stran nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Městský soud v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vrátí soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalovaný dne 12. 10. 2018 v rámci daňové exekuce zabavil tři kontejnery naplněné spotřebním zbožím, a to v prostorách provozovny autodopravce D. K. (IČO: ...). Učinil tak na dožádání Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, který zahájil daňovou exekuci proti daňovému subjektu – polské společnosti ALIED STEEL SPÓŁKA

Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ (dále jen „**daňový subjekt**“ či „**daňový dlužník**“).

2. Jelikož žalobce tvrdí, že mu k části zabaveného zboží svědčí vlastnické právo, považuje zabavení za nezákonný zásah ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „**s. ř. s.**“).

II.

Skutkový průběh

3. Žalobce uvedl, že o provedeném zabavení kontejnerů jej informoval autodopravce D. K. a zaslal mu na vědomí protokol vyhotovený v rámci zajištění a převozu zabaveného zboží, č. j. 7698358/18/2000-11452-108720, ze dne 12. 10. 2018.
4. Jelikož se žalobce domníval, že v jednom ze zabavených kontejnerů se nachází zboží, k němuž mu svědčí vlastnické právo z titulu kupní smlouvy, obrátil se na žalovaného přípisem ze dne 23. 10. 2018 a požádal o zaslání exekučního příkazu, na jehož základě došlo k zabavení dotčených kontejnerů se zbožím, a dále o vysvětlení, proč došlo k zabavení jeho zboží, když si není vědom žádného daňového exekučního řízení vedeného proti jeho osobě.
5. Žalovaný na tento přípis reagoval sdělením ze dne 15. 11. 2018, č. j. 8408635/18/2008-80542-110433, v němž žalobci sdělil, že dle § 52 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „**daňový řád**“), nemůže žalobci sdělit žádné informace, které se týkají daňového subjektu. Tento postup žalovaný odůvodnil tím, že žalobce není oprávněnou osobou k poskytnutí informací a že finanční úřad je vázán povinností mlčenlivosti ve vztahu k informacím, o nichž se dozvěděl při správě daní.
6. Žalobce dále adresoval Ministerstvu financí coby nadřízenému orgánu stížnost na jednání žalovaného ze dne 28. 11. 2018. V této stížnosti uvedl, že o zabavení kontejnerů se zbožím se žalobce nedozvěděl od správce daně, nýbrž od pana K., který je skladoval. Z toho dovodil, že žalovaný nebyl s žalobcem v žádném právním vztahu, který by mu umožňoval do majetkových práv žalobce zasáhnout, a proto v dané situaci vystupoval v pozici zloděje, který ukradl věci žalobci.
7. Ministerstvo financí na stížnost žalobce reagovalo vyrozuměním ze dne 24. 1. 2019, č. j. 123219/19/2008-80542-110433. V něm uvedlo, že žalobce nepředložil žalovanému žádné důkazní prostředky svědčící o existenci jeho vlastnického práva k zabavenému zboží (resp. jeho části), a proto neshledalo postup žalovaného jako nezákonný. S ohledem na to Ministerstvo financí neshledalo podanou stížnost jako důvodnou, a tudíž nepřijalo žádná opatření k nápravě. Nad rámec toho Ministerstvo financí žalobce poučilo ve smyslu § 6 odst. 3 a § 179 daňového řádu o možnosti prokázání vlastnického práva patřičnými důkazními prostředky.

III.

Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

8. Žalobce se žalobou ze dne 18. 12. 2018 domáhá vydání rozsudku, kterým by bylo žalovanému i) zakázáno pokračovat v nakládání se zabavenými movitými věcmi

z kontejneru č. MAGU 567336-0; a ii) přikázáno vrátit zabavené věci na původní místo do 5 dnů, popř. vyplatit výtěžek z prodeje.

9. Žalobce tvrdí, že mu od počátku daňové exekuce náleží postavení osoby zúčastněné na správě daní, neboť provedenou exekucí bylo zasaženo do jeho majetkových práv. Z obsahu podání ze dne 23. 10. 2018 bylo dle žalobce zřejmé, že nesouhlasí se zabavením svého majetku na úhradu dluhu jiného daňového subjektu. Pokud nemělo dle žalovaného toto podání náležitosti, pro něž nebylo způsobilé k projednání či trpělo vadami, pro které nemohlo mít účinky v rámci správy daní, měl žalobce ve smyslu § 74 odst. 1 daňového řádu vyzvat k odstranění označených vad. Žalovaný tedy měl žalobci sdělit, že jeho žádost ze dne 23. 10. 2018 posoudil ve smyslu § 179 odst. 4 daňového řádu jako návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce s poučením, že pokud nedoloží vlastnické právo k dotčenému zboží, bude se hledět na jeho podání jako na neúčinné.
10. Podle názoru žalobce sdělení žalovaného ze dne 15. 11. 2018 svým obsahem nemá charakter jednání s osobou zúčastněnou na správě daní, nýbrž jde o sdělení osobě, již z daňového řádu neplynou žádná práva. Z dané situace žalobce dovozuje, že bylo nezákonně zasaženo do jeho majetkových práv.
11. Dále žalobce uvádí, že za daných okolností potřeboval mít postaveno na jisto, že k zabavení zboží došlo ze strany orgánu veřejné moci, a nikoliv ze strany zlodějů. Proto se obrátil se svým přípisem ze dne 23. 10. 2018 na žalovaného a žádal od něj zaslání exekučního příkazu. Jistotu ohledně zákonnosti a oprávněnosti zabavení zboží dle jeho slov neměl ani ke dni podání žaloby.
12. Žalovaný tak dle žalobce nedostal svým zákonným povinností při vyřizování žádosti žalobce, když nevyloučil ani nepotvrdil, že žalobce je osobou zúčastněnou na správě daní resp. osobou, jejíž vlastnická práva k věcem obsaženým v kontejneru č. MAGU 567336-0 jsou správou daní dotčena. Označuje-li však žalovaný žalobce za neoprávněnou osobu k poskytnutí informací o jejím statusu, je nutno vycházet z předpokladu, že žalobci postavení třetí osoby v daňovém řízení nesvědčí. K zabavení jeho věcí tudíž došlo od počátku nezákonně, přičemž tento stav trvá.
13. Žalovaný na žalobu reagoval vyjádřením ze dne 20. 2. 2019. V něm uvádí, že nevyhodnotil přípis žalobce ze dne 23. 10. 2018 jako návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a stejně tak ani žádné jiné podání učiněné žalobcem. Nestalo se tak proto, že žalobce v přípisu ze dne 23. 10. 2018 vysloveně uvádí: *„Protože mému klientovi nebyl předmětný exekuční příkaz nikdy doručen, nemohl proti němu nikdy nic namítat včetně toho, že by podal návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.“* Z uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že se nejedná o návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.
14. Zároveň je dle žalovaného z přípisu zřejmé, že si byl žalobce vědom, kdo nařídil daňovou exekuci. Proto se žalovaný domnívá, že kdyby měl žalobce v úmyslu podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce, postupoval by dle § 179 odst. 3 daňového řádu a podal návrh správci daně, který daňovou exekuci nařídil (Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj). Žalovaný se tedy domnívá, že žalobce měl možnost podat žádost o vyloučení majetku z daňové exekuce, ale neučinil tak.
15. Žalovaný uzavírá, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou a navrhuje, aby soud žalobu zamítnul.

16. Žalobce následně adresoval městskému soudu repliku ze dne 12. 3. 2019. V ní uvádí, že Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj i žalovaný museli vědět, že zabavují zboží ve vlastnictví žalobce. V takovém případě pak žalobce měl být buď adresátem exekučního příkazu Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (§ 179 odst. 3 daňového řádu) nebo žalovaným z odpůrčí žaloby, pokud by se tento finanční úřad domníval, že jej dodavatel žalobce zkracuje na uspokojení jeho pohledávky a žalobce o tom alespoň musel vědět. Dle žalobce se žalovaný touto otázkou zjevně nezabýval, když dožádání k provedení exekuce bez dalšího akceptoval a zboží zabavil.
17. Žalobce dále tvrdí, že žalovaný tuto situaci *de facto* uznává, když ve svém vyjádření a v přílohách k němu potvrzuje, že nejdříve se žalobcem jednal jako s neoprávněným subjektem pro sdělení základních informací v jeho věci (přípis žalovaného ze dne 15. 11. 2018). Teprve později si žalovaný svoji chybu resp. nezákonnost svého počínání zčásti uvědomil, když ve svém přípisu ze dne 24. 1. 2019 žalobce poučil o možnosti podat návrh na vyloučení majetku z exekuce, čímž mu zřejmě mínil dodatečně přiznat statut třetí osoby, které se nedoručuje exekuční příkaz ve smyslu § 179 odst. 4 daňového řádu.
18. Žalovaný tedy nemůže se žalobcem jednat jako s někým, kdo pro něj neexistuje, když předtím materiálně zasáhl do jeho majetkových práv, čímž jej právně kvalifikoval jako třetí osobu ve smyslu § 22 daňového řádu. Uvedené platí o to více, že majetek žalobce byl zabaven již „na cestě“ k němu včetně průvodních dokladů. O to je pozice žalobce složitější, neboť k informacím se dostává postupně z korespondence se správcí daně. To však nemění nic na tom, že průvodní doklady ke zboží v držení správců daně, které žalobce stejně jako zabavené zboží dosud neviděl, prokazují, že se žalobcem mělo být jednáno jako s třetí osobou, již měl být exekuční příkaz doručen, tj. postupem podle § 179 odst. 3 daňového řádu. Nestalo-li se tak, jde o nezákonný a ústavně nekonformní zásah do majetkových práv žalobce.
19. Žalovaný odpověděl duplikou ze dne 28. 3. 2019, v níž setrval na svém původním názoru a doplnil svou argumentaci s tím, že při soupisu kontejneru č. MAGU 567336-0 vycházel finanční úřad z dokladu, který je součástí protokolu o soupisu věcí, č. j. 3438495/18/3201-00540-803416 (součástí správního spisu) a z něhož nevyplývá, že žalobce je vlastníkem věcí.
20. Žalovaný pak dodal, že řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce vedené dle § 179 daňového řádu je primárně řízením návrhovým a je tedy na navrhovateli, aby tvrdil a prokázal, že mu ke konkrétnímu majetku sepsanému v daňové exekuci svědčí právo nepřipouštějící její provedení. Ačkoli lze o vyloučení majetku z daňové exekuce rozhodnout také z moci úřední, předpokládá to, že skutečnosti svědčící o vyloučení věci vyplynou z úřední činnosti, anebo z jiného souvisejícího daňového řízení. V obou případech je však nutné, aby byl jednoznačně identifikován majetek, o němž má být rozhodováno a zároveň, aby z návrhu či z úřední činnosti správce daně vyplynuly konkrétní skutečnosti, jež umožňují o věci meritorně rozhodnout. Obecně je pak nepřipustné, aby správce daně domýšlel či doplňoval chybějící tvrzení navrhovatele či snad dokonce aktivně vyhledával důkazy svědčící o určitých skutečnostech ve vztahu k vyloučení majetku z daňové exekuce. V běžném obchodním vztahu je mezi jednotlivými obchodními partnery uzavírán právní vztah (kupní smlouva, objednávka apod.), na základě kterého následně dochází k prodeji a přechodu vlastnického práva k danému zboží. Žalovaný by očekával, že žalobce bude některým z dokladů disponovat, když muselo dojít k uzavření právního vztahu mezi jím a někým dalším. Těžko toto může žalobce dávat k tíži žalovanému, protože žalovaný tyto doklady nikdy neměl k dispozici.

IV. Posouzení žaloby

21. Žaloba byla městskému soudu doručena 17. 12. 2018, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě 2 měsíců ode dne, kdy se žalobce o tvrzeném nezákonném zásahu dozvěděl.
22. Nejprve se městský soud zabýval splněním podmínek potřebných k projednání žaloby ve věci samé, včetně přípustnosti žaloby, a došel k závěru, že žaloba není přípustná ve smyslu § 85 s. ř. s. Ten stanoví, že *„žaloba je nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný“*.
23. V daném případě se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, přičemž ten spatřuje v zabavení zboží v jednom z kontejnerů zabavených v rámci daňové exekuce zahájené proti daňovému dlužníkovi – jeho obchodnímu partnerovi. Žalobce se domáhá zákazu dalšího držení jeho zboží a dále jeho navrácení do prostor, kde došlo k jeho zabavení. Městský soud po přezkoumání podání stran a správního spisu dospěl k závěru, že žalobce nevyčerpal všechny prostředky obrany, které mu platné právní předpisy nabízely.
24. Městský soud se ztotožnil s tvrzením žalovaného, že ten neměl informace o tom, že by zabavené zboží mělo být majetkem třetí osoby, v tomto případě žalobce. Ze správního spisu (zejm. z protokolu o soupisu věcí v rámci daňové exekuce, č. j. 7848511/18/2008-80542-110433, včetně příloh) nevyplývá, že by žalovaný měl hodnověrné podklady či informace, které by nasvědčovaly existenci vlastnického práva třetí osoby k části zabaveného zboží.
25. Je tedy patrné, že domněnka žalobce, že žalovaný musel o existenci jeho vlastnického práva vědět, není správná. Z daného taktéž vyplývá, že žalovaný rovněž nemohl postupovat nezákonně a zlovolně vůči žalobci, jak žalobce tvrdí. V dané situaci to byl pouze žalobce, kdo disponoval informacemi o tom, že mu patrně svědčí vlastnické právo k části zabaveného zboží a měl tedy podle toho náležitě jednat za účelem ochrany svých zájmů – v tomto případě podat návrh na vyloučení věcí z daňové exekuce ve smyslu § 179 daňového řádu a náležitě prokázat své vlastnické právo.
26. Nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný měl vyhodnotit přípis ze dne 23. 10. 2018 jako návrh na vyloučení věcí z daňové exekuce. Z předmětného přípisu je zcela zjevné, čeho se žalobce domáhal – zaslání exekučního příkazu. Ze strany žalovaného tak nemohly vzniknout ani pochybnosti o obsahu daného podání, které by implikovaly použití § 74 daňového řádu upravujícího postup v případě existence vad daného podání. Z přípisu ze dne 23. 10. 2018 bylo zřejmé, kdo jej činí, čeho se týká a co navrhuje (§ 70 odst. 3 daňového řádu). Žalobce sám navíc v přípisu výslovně uvádí, že exekuční příkaz vyžaduje kvůli tomu, aby bylo postaveno najisto, zdali bylo zabaveno jeho zboží a aby mohl případně učinit příslušné právní kroky, např. podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce. Žalobcova argumentace v žalobě proto působí účelově.
27. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud na přípis žalobce ze dne 23. 10. 2018 reagoval neposkytnutím exekučního příkazu, neboť byl vázán povinností mlčenlivosti. Žalobce v rámci přípisu nijak neprokázal (např. prostřednictvím kupní smlouvy, faktury apod.), že

by mu mohlo svědčit právo k části zabaveného zboží. Za takových okolností nelze než hodnotit postup žalovaného jako správný, neboť z povahy věci neveřejný exekuční příkaz nelze zaslat bez dalšího každému, kdo tvrdí, že je vlastníkem majetku zabaveného v rámci daňové exekuce. *Obiter dictum* městský soud uvádí, že pokud by tak učinil a předložené důkazy by byly důvěryhodné, měl by žalovaný povinnost zahájit řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce z moci úřední, protože by disponoval podklady o možné existenci vlastnického právo třetí osoby k exekučně zabavenému zboží (srov. komentář k § 179; BAXA, J. a kol. *Daňový řád: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2011, dostupné v ASPI) a zároveň by řízení nebylo zahájeno na základě návrhu, neboť přípis ze dne 23. 10. 2018 za takový návrh považovat nelze (viz argumentaci shora).

28. Na základě uvedených skutečností městský soud konstatoval, že domáhal-li se žalobce žalobou toho, aby žalovanému bylo jednak zakázáno pokračovat v nakládání se zabavenými movitými věcmi z kontejneru č. MAGU 567336-0; a jednak přikázáno vrátit zabavené věci na původní místo do 5 dnů, popř. vyplatit výtěžek z prodeje, je taková žaloba za podmínek podle ust. § 85 soudního řádu správního přípustná jen tehdy, pokud se nelze ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky.
29. V projednávané věci však takové jiné právní prostředky existují, a to jmenovitě v ust. § 179 odst. 1 daňového řádu, podle něhož *po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.*
30. Žalobce tedy podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, ačkoliv zjevně měl k dispozici jiné právní prostředky k tomu, aby se ochrany nebo nápravy domohl. Zákonné předpoklady pro přípustnost předmětné žaloby tedy nebyly naplněny.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není přípustná, a proto ji podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního musel odmítnout.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. listopadu 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu